HET PARKVLINDERTJE

OORSPRONKELIJKE SCHETS DOOR GEORGETTE WARD

Ik ben negen en veertig en gepensionneerd ambtenaar van de secretarie. Afgekeurd om mijn maag, die acht jaar terug d'r dienst opzei. Nu is zij weer opgelapt — mijn maag meen ik — en met het geld, dat mijn vrouw bezit, kunnen we heel keurig leven. Een net benedenhuis, een mooie tuin, half bloemen, half groente, een dienstmeisje. 's middags in 't zwart, nee, 'k heb geen spijt van mijn maag. Mijn vrouw is vijftien jaar jonger dan ik, pas vier en dertig geweest. Toen ik haar trouwde, was ze vijf en twintig, en bijdehand. Of ze bijdehand was. Nu houd ik wel van bijdehande vrouwen, 't is gemakkelijk als alles voor je beschikt en geregeld wordt, als de vrouw zegt: „Zoo zal het zijn en niet anders." Natuurlijk moet je op je tijd weten te zwijgen, en ook dat is geen opoffering voor me, want ik houd niet van veel praten. Ik denk liever. En als ik denk, dan kan mijn vrouw me gerust uilskuiken noemen, en dan zegt het me nog niets.

Mijn grootste genot is zoo 's morgens in het park te wandelen met Puckje, onze hond, mijn stok en mijn sigaar. Zoo tegen elven ga ik op mijn bankje bij den vijver zitten. 't Is een studie voor mij om dan altijd dezelfde menschen te zien voorbijkomen. De moeder met haar tricot jongetje, die een olifant op wieltjes met zich trekt, de nurse in het grijs, en de nurse in het blauw, en de nurse in het bruin, die kinderen rijden of meesleepen aan de hand. Nu de laatste weken heb ik mijn belangstelling geconcentreerd op een jong meisje. Ze is in 't wit met witte kousen en schoenen — ik vind dat wel aardig. Ik heb mijn vrouw gevraagd waarom zij geen witte schoenen draagt, toen vroeg ze eerst, waar ik me mee bemoeide en daarna zei ze, dat zij niet voor schandaal wil loopen.

Dat meisje nu — ik schat haar op negentien, twintig, — loopt meestal eerst een paar keer om den vijver heen, en dan komt uit een zijlaantje een man op de fiets. Hij is oud, ouder dan ik ben. Eerst dacht ik, dat hij haar vader was — nu weet ik beter. Ze gaan altijd samen op het bankje naast de mijne zitten en fluisteren. Puckje kijkt naar hen met zijn ooren gespitst, ik leun mijn kin op den knop van mijn wandelstok en gluur zoo'n beetje onder den rand van mijn stroohoed uit. En dan verdiep ik me er in, hoe zoo'n jong meisje en zoo'n ouwe man....

Maar nu 'n paar weken geleden ging het meisje me voor bij, geflankeerd door twee jonge heeren, zoo van het slag, dat een man als ik ben, uitlacht en zichzelf voelt door een floddertje van 'n zijden zakdoek en bruine schoenen. „Ziezoo," dacht ik, „dat zie ik liever, jeugd hoort bij jeugd." Ze praatten allebei druk tegen het meisje, dat luisterde en lachte en lachte en luisterde. Vier keer liepen ze me voorbij. Toen zei een van de bruine schoenen:

„Tot van avond dan Kitty?"

„Neen van avond kan ik heusch niet hoor!" zei zij.

„Hè."

„Nee, heusch niet."

Bij mijn bank bleven ze staan. Vier handen met wandelstokken schudden twee aan twee een hand van het meisje.

„Laat je nu los?" lachte ze. „Ik moet naar huis. Koffiedrinken." — „Dag Kitty." — „Dàág," zei ze. En ze wuifde nog eens en liep het zijlaantje in.

Het werd mijn tijd ook om naar huis te gaan en ik floot Puckje, die aan den vijverkant zat en naar waterjuffers hapte. Ik sloeg wat modder van Puckje's rug, — mijn vrouw kan geen modderruggen uitstaan — en toen ik me weer oprichtte, kwam uit het zijlaantje het meisje met den ouwen man — mijn vrouw spreekt altijd van ouwe bok. Ze liepen hand in hand. Ik wachtte even tot ze me voorbij waren, en toen wandelde ik bedaard met Puckje achter hen aan. Tegelijk liepen we het hek uit. Het meisje zag me en keek, zooals mijn vrouw ziet, wanneer ik met een meloen van een gulden thuiskom, die aangestoken en dertig cent waard is. Maar ik keek recht voor me.

Een week lang zag ik haar niet. Maar toen op een Dinsdagmorgen, ik weer op mijn bankje bij den vijver, ging haar ouwe man zitten op de bank naast me. Hij nam zijn hoed af, en ik zag, dat hij al kaal was. Kaler dan ik. Hij bewreef zijn voorhoofd met een zakdoek, veel te klein voor hem, keek naar zijn schoenpunten, keek naar het zijlaantje. Natuurlijk ik, hoofd op den knop van mijn wandelstok, keek ook. Toen zagen we beide aankomen een groote dame, zoowat het postuur van mijn vrouw, alleen wat breeder. Misschien ook nog een tikje langer. Ik dacht zoo: „Die ziet er óók pootig uit."

„Hè, dag Mijnheer....", den naam verstond ik niet — „da's aardig, dat ik u eens zie. Hoe maakt u het?"

De oude man was al opgestaan en bromde wat terug. Ik begreep hoe zijn rug naar oogen smachtte. En werkelijk daar kwam het meisje aan, niet in 't wit, meer in een soort „jaeger" kleur. Ik dacht: „Zou ze doorloopen?" Maar nee, ze zette zich op de uiterste punt van de bank, de bank van den man natuurlijk, en ging zitten lezen. Hij bleef doorpraten, schopte een steentje weg, zwaaide met zijn hoed, bekeek zijn nagels, maar keek niet om. Het meisje las door. Na pre-ies een kwartier, ik controleerde het op mijn horloge — hij dacht natuurlijk dat het een uur was — ging de dame weg. Nu zette hij zich op de andere punt van de bank. Het meisje las door. De dame wandelde den vijver om, statig, zooals mijn vrouw loopen kan. En kwam ons weer voorbij. Natuurlijk kreeg ik er toen pleizier in, en ik stelde me voor, wat ik gevoeld zou hebben, als ik daar gezeten had met het meisje, en om den vijver heen had mijn vrouw gewandeld.

„Dat is twee keer," knikte ze tegen den man, die zuur lachte. Weer liep ze den vijver om, maar bij den derden keer stond het meisje op, en zonder naar hem te zien, liep ze weg, haar hoed en haar boek onder den arm. Nu ben ik vergevensgezind van aard, en de blik van als ik met een meloen van een gulden thuiskom, nam ik het kind al lang niet meer kwalijk. 't Was toch nog maar zoo'n jong ding, misschien had ze geen vader meer — ik zou haar vader kunnen zijn. En terwijl de dame voor den vierden en misschien den laatsten keer den vijver omwandelde, floot ik Puckje en liep

het paadje af, dat 't meisje geloopen had. — Ik doet me aannemen, dat je — nu ja, om zoo maar te zeggen op een beetje een hellend paadje bent. Als je 'n vader had...," ik haalde even adem, ik zei nooit zooveel achter elkaar. — „O maar dien heb ik," zei ze. — „O. Heb je die? Zoo. Ja. Nou, enfin .... die heeft misschien geen tijd om op je te letten. En daarom ...."

Ze was weer gaan loopen. Ik naast haar. Puckje achter ons. — „Maar wat wou je nu eigenlijk?"

„Kind," zei ik, „als je zoo doorgaat, geloof me, dan kom je voor veel verdriet te staan. Die man zoopas, dat heb je toch zelf gezien, die deed, alsof hij je niet kende, en ..."

„Ja, maar hèm zie 'k nooit meer aan," zei ze driftig.

„Da's al een begin tenminste," zei ik goedkeurend.

„Ben je 'n dominee?" vroeg ze. — „Nee, waarom?"

„Ik weet niet, omdat je zoo preekt."

„Nee, nee," zei ik, „nee een dominee ben ik niet. Maar daarom mag ik het toch wel goed met je voor hebben."

„O ja." — „Wat doe je zoo 's avonds?" vroeg ik.

„O uit. Ergens zitten."

„Kind," zei ik. „Beloof me nu, dat je vanavond eens rustig thuis blijft hè? Bij je Moeder." Ze had nu heel aandachtig en een beetje schuldbewust, dacht ik, haar hoofd gebogen. Je moet toch maar de juiste snaar weten aan te raken. „En dan spreek ik je morgen hier wel weer." Het werd mijn tijd, want een klok sloeg twaalf uur in de verte.

„Ja," zei ze. „Dat is goed." Ze hield nog altijd haar hoofdje voorover. Ik voelde toch zoo'n groot medelijden in me opkomen. „Kijk Kitty," zei ik, „als ik nu werkelijk zie, dat je wel anders wilt, dan kun je misschien wel eens bij me thuiskomen. Mijn vrouw is een heele lieve vrouw." — „O, ben je getrouwd," zei ze.

„Ja. — En wat doe je nu vanavond?"

Toen keek ze me aan. „Kousen stoppen," zei ze, en haar lange wimpers knipten oolijk neer.

Ik liep naar huis met gemengde gevoelens. Zou ik er al met mijn vrouw over spreken? Het was geen kleinigheid wat ik haar — Kitty — beloofd had, om bij ons aan huis te komen. 't Klonk zoo onverschillig, maar....

Ik opende langzaam onze huisdeur, veegde Puckje's voetjes op de gangmat af, toen mijn eigen. Mijn vrouw kwam uit de keuken loopen.

„Wat zanik je daar toch Ferdinand," zei ze.

„Niets kind," zei ik. „Ik veeg mijn voeten."

„Waar kom je zoo laat vandaan?"

„Uit het park."

„Wat voer je toch altijd uit in dat park?"

Zou ik het zeggen? Nee. De stemming was er niet — dus zei ik, en ik voelde me even verlucht: „Niets kind."

Aan de koffie was mijn vrouw uit haar humeur. Ik stelde mijn ooren buiten dienst. — 's Avonds wou ze uit, voor een café zitten, kleintjes koffie drinken.

Ik zei: „Goed kind." We gingen ergens zitten en ik bestelde twee kleintjes. 't Was niet druk. Tegen tienen, mijn vrouw doet altijd anderhalfuur over haar kleintje, kwam er een tafeltje naast ons leeg. Ik verschoof mijn stoel een beetje, om wat ruimer te gaan zitten. Maar „Pardon" zei een mannestem, en ik schoof gehoorzaam terug. Toen zag ik dat, met veel geschuif van stoelen en wat lachjes en wat geginnegap, gingen zitten: een heer met een langen snor en een puntbaard en — mijn meisje in de „jaeger" kleur — Kitty. —

We zagen elkaar pal aan, ik dwong een lichte afkeuring in mijn blik, bedacht dan direct, alle begin is moeilijk, en keek zoo'n beetje vaderlijk bestraffend.

Maar zij — ze vertrok even haar mond — even maar. En dan gleed langzaam haar linkerooglid over haar linkeroog. Wat wou ze? Wat bedoelde ze? Ik bleef staren. En toen de heer met den puntbaard zich omkeerde om iets te bestellen, liet ze, met een grimas naar mijn vrouw, weer haar linkerooglid met de lange oogfranje neerdalen. Ik kreeg een zenuwachtige rilling langs mijn rug. Maar mijn vrouw tikte al op de tafel voor den kellner, en onder het tikken door, zei ze:

„Ferdinand, daar knipoogt een tegen je."

„Ja, dat dacht ik ook," zei ik.

„Ken je die persoon?"

„Nee," zei ik. „Kènnen — nee — of...."

„En waarom knipoogt ze dan tegen je?"

„Tjà...." begon ik.

„Afrekenen Mijnheer?" zei de kellner. Ik gaf bij vergissing een kwartje fooi, anders geef ik altijd tien procent, dat zou in dit geval vier cent geweest zijn. Maar dan geef ik een stuiver.

We stonden op, moesten voorbij Kitty's tafeltje. De zenuwrilling strekte zich uit tot mijn teenen. En Kitty — haar heele gezicht lachte nu — knikte me toe als een dochter.

Nu timmer ik een nieuw kippenhok, dat is noodzakelijk zegt mijn vrouw. En dan moet de vloer van het meidekamertje geverfd worden — dat kan ik mooi doen, zegt mijn vrouw. En dan heeft ze een tobbe te repareeren en een aardappelemmer.

Ze zegt, dat al dat werk goed voor me is — voor mijn maag — en in het park, daar kom ik niet meer.

FRAU Dr. ANNA FISCHER-DÜNCKELMANN.
Te Ancona, Zwitserland, is de vorige maand op 62-jarigen leeftijd overleden Frau Dr. Anna Fischer-Dünckelmann, van geboorte Oostenrijksche, en schrijfster van het wereldbekende boek: „De Vrouw als huisdokteres". Op 20-jarigen leeftijd huwde zij met den bekenden socioloog Arnold Fischer. Vol idealen vestigde het jonge paar zich in Duitschland. Door een zware ziekte van haar echtgenoot was zij echter, toen zij 33 jaar was, gedwongen zichzelf een beroep te kiezen, teneinde te kunnen voorzien in het levensonderhoud van haar gezin. Gedreven door een innerlijken drang, ging zij te Zürich medicijnen studeeren. Na zeven jaar hard werken, promoveerde zij. Hoewel zij een groote praktijk had, vond zij toch nog den tijd om allereerst te wezen een zorgende moeder, en om, behalve het bovengenoemde boek, nog talrijke werken te schrijven op medisch gebied